

Oğlan ve Kurtarılan Kedi Yavrusu

Jane MEADOW

Ođlan ve Kurtarılan Kedi Yavrusu

Jane MEADOW

Oliver sıcak kahverengi tenli, kıvrırcık siyah saçlı ve hardal sarısı kazaklı, yumuşak kalpli bir oğlandı. Sessiz şeyleri ve küçük canlıları severdi. Bir gün annesi eve minicik, kurtarılmış bir kedi yavrusu getirdi. Yavrunun tüyleri gri ve kabarık, patileri beyazdı ve bir kulağı katlanmış bir yaprak gibi kıvrılmıştı. Oliver ona Pip adını koydu. "Merhaba, Pip," diye fısıldadı. "Artık güvendesin."

Pip çok utangaçtı. Kanepenin altına saklandı ve bir türlü çıkmadı. Kocaman kehribar yeşili gözleri gölgelerin arasından bakıyordu. Oliver onu kucağına almak istedi ama annesinin söylediklerini hatırladı. "Kurtarılan kedi yavrularının zamana ihtiyacı vardır," demişti annesi. "Bırak kendi gelsin." Bunun üzerine Oliver sessizce yere oturdu ve bekledi. Ona uzanmadı. Sadece izledi ve gülümsedi.

Ertesi sabah Oliver minik gümüş bir çingiraklı yumuşak kırmızı bir tasma buldu. Onu Pip'in saklandığı yerin yanına koydu. Pip karanlıktan onu kokladı. Oliver, "Bu senin için, küçük," dedi. Tasmayı ona takmadı. Kararı ona bıraktı. Pip saklanmaya devam etti ama kıvrık kulağı seğirdi. Dinliyordu. Oliver göğsünde küçük bir umut hissetti.

Oliver'ın bir fikri vardı. Yumuşak battaniyeler topladı ve evin her yerine sessiz saklanma yerleri hazırladı. Biri masanın altındaydı, biri büyük bitkinin arkasında, biri de rahat bir kutunun içindeydi. Her yer sıcak, karanlık ve güvenliydi. "Bunlar senin için, Pip," dedi. Sonra uzak bir yere oturdu ve bekledi. Sabır, diye düşündü, bir tür sevgidir.

Tam iki gün boyunca Pip saklanma yerlerinde kaldı. Oliver onu kucağına almadı. Peşinden koşmadı. Sadece yakınına yiyecek ve su bıraktı. Yumuşak bir sesle konuştu. Ona gününü anlattı. "Bir kelebek gördüm," dedi. "Kazağım gibi sarıydı." Pip'in pembe burnu kıpırdadı. Merak ediyordu ama henüz hazır değildi.

Üçüncü gün Pip kanepenin altından dışarı baktı. Sadece başı görünüyordu. Kehribar yeşili gözleri Oliver'a bakıp kırıştı. Oliver hiç kıpırdamadı. Bir kasını bile oynatmadı. Pip minicik bir adım attı. Sonra bir adım daha. Havayı kokladı. Oliver aralık dişli gülümsemesiyle gülümsedi. "Merhaba, Pip," diye fısıldadı. "Acele etme." Pip'in kuyruğu bir kez sallandı, sonra yine saklandı.

Annesi Oliver'ın yanına oturmaya geldi. "Çok iyi gidiyorsun," dedi, gümüş küpeleri parıldayarak. "Sabır zordur ama işe yarar." Oliver başını salladı. Annesine hazırladığı saklanma yerlerini gösterdi. Annesi onu övdü. "Bunlar mükemmel," dedi. "Pip'in güvenebilmesi için önce kendini güvende hissetmesi gerek." Oliver gurur duydu. Biraz daha bekledi.

Ertesi gün Pip odanın içinde koklanarak dolaştı. Masa bacağını kokladı. Oliver'ın kırmızı çoraplarını kokladı. Büyük bitkiyi kokladı. Oliver kocaman kara gözleriyle izledi. Ona uzanmadı. Sadece keşfetmesine izin verdi. Pip yumuşak battaniyeli rahat kutuyu buldu. İçeri girdi. Üç kez döndü ve kıvrılıp yattı. Oliver'ın kalbi ısındı.

Pip her gün biraz daha fazla keşfetmeye başladı. Mutfağı ve koridoru buldu. Halının üzerindeki bir güneş ışığını buldu. Işığın içinde yuvarlandı ve gerindi. Oliver usulca güldü. "Güneşi seviyorsun," dedi. Pip ona baktı. Kıvrık kulağı seğirdi. Ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Giderek cesaretleniyordu. Oliver göğsünde mutlu bir baloncuk hissetti.

Bir akşam Pip doğruca Oliver'a yürüdü. Elini kokladı. Bıyıkları parmaklarını gıdıkladı. Oliver kıpırdamadı. Nefesini tuttu. Pip başını eline dayadı. Minicik, yumuşak bir dayamaydı bu. Oliver'ın gözleri kocaman açıldı. "Bana dokundun!" diye fısıldadı. Pip mırıldandı. Küçük, gürültülü bir sestti. Oliver şarkı söylemek istedi.

Ertesi gün Oliver kırmızı tasmayı Pip'e taktı. Pip kıpırdamadan oturdu ve izin verdi. Minik gümüş çingirak şingırdadı. Pip başını salladı. Çingirak yine şingırdadı. Pip şaşırılmış göründü. Sonra patisiyle çingırağa vurdu. Oliver güldü. "Bu sensin!" dedi. Pip daha yüksek sesle mırıldandı. Bacağına sürtündü. Artık saklanmıyordu.

Pip en sevdiği saklanma yerini buldu: yumuşak battaniyeli rahat kutu. Ama artık oraya korktuğu için saklanmıyordu. Oyun oynamak için saklanıyordu. Oliver'ın ayakkabı bağcıklarına atladı. Yuvarlanan bir topun peşinden koştu. Kanepenin üstüne tırmandı ve Oliver'ın yanına oturdu. Kıvrık kulağı dikilmişti. Kehribar yeşili gözleri parlıyordu. Evindeydi.

Oliver yerde oturuyordu, Pip kucağındaydı. İki ele sığacak kadar minikti. Küçük bir motor gibi mırıldanıyordu. Annesi içeri girdi ve sıcak gülümsemesiyle gülümsedi. "Başardın," dedi. "Kendini güvende hissetmesine yardım ettin." Oliver başını salladı. "Sabır onu cesur yaptı," dedi. Pip ona yavaşça göz kırptı. Bu, onu sevdiği anlamına geliyordu. Oliver da ona göz kırptı.

Şimdi Pip bütün gün oynuyor. Güneş ışıklarının peşinden koşuyor, toz zerreciklerine pati atıyor. Oliver'ı her yere takip ediyor. Geceleri onun yatağında uyuyor. Kırmızı tasması usulca şingirdiyor. Rüya görürken kıvrık kulağı seğiriyor. Oliver onun kendini güvende hissettiğini biliyor. Sabrın güven yarattığını öğrendi. Pip de sevildiğini öğrendi. Onlar en iyi arkadaşlar.

Oliver ilk günü hâlâ hatırlıyor. Pip çok korkmuştu. Şimdi ise oyuncu ve mutlu. Sessizce beklemenin çok güçlü bir şey olduğunu öğrendi. Bu, Pip'in ona güvenmesine yardım etti. Kendini evinde hissetmesine yardım etti. Annesi Oliver'ın iyi kalpli bir oğlan olduğunu söylüyor. Oliver ise Pip'in cesur bir kedi yavrusu olduğunu söylüyor. İkisi de haklı. Sabır bir aile yarattı.

Ve böylece, sıcacık küçük evlerinde Oliver ve Pip mutlular. Pip rahat kutusunda ya da Oliver'ın kucığında kıvrılıyor. Çıngırağı şingırdıyor. Mırıltısı gürüldüyor. Oliver aralık dişli gülümsemesiyle gülümsüyor. Sabrın güven yarattığını biliyor. Pip de sevildiğini biliyor. Bu, dünyadaki en güzel duygu.